

ΝΙΚΟΥ ΑΔΑΛΟΓΛΟΥ

ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΑΓΑΠΗ

ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΖΩΗ

Π Ο Ι Η Μ Α Τ Α

ΒΕΡΟΙΑ 1971

ΤΥΠΟΙΣ «ΠΥΡΣΟΣ» - ΒΕΡΟΙΑ

Τ

0.134

Α

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

Αριθ. εις

9903171

Δωρεά Α. Χαλκίτου
~~Εκ αγοράς~~
Ν. 1405

Τ. Α. 889.134

Τ. 13Β

ΠΑ

ποίησι

ΔΗΜΟΣΙΑ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

✓

ΔΗΜΟΣΙΟ ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΕΡΟΙΑ 1971

ΔΗΜΟΣΙ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

ΝΙΚΟΥ ΑΔΑΛΟΓΛΟΥ

ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΑΓΑΠΗ

ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΖΩΗ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΒΕΡΟΙΑ 1971

ΔΗΜΟΣΙΑ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

ΑΤΑΞΗ

1971

Π Ο Ρ Ε Ι Α

Ήταν μια χαράνη χαρούμενη, φωτεινή. Ὁ ἥλιος μᾶς χαμογελοῦσε στὰ μάτια. Ξυπνήσαμε μὲ αἰσιοδοξία καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὴ μεγάλη πολιτεία.

Εἶχαμε γιὰ ὁδηγό μας τὸ φῶς, τὴν πίστη γιὰ τὴ ζωὴ, γιὰ τὰ ἰδανικά τοῦ ἀνθρώπου, τὸ πνεῦμα, τὴ λευτεριά. Ρίξαμε στὶς φλόγες τὸ λογισμό μας καὶ τὶς καρδιές μας καὶ ἔγιναν φάροι φωτεινοί, ἀγάπης πυρκαγιές.

Διαθήσαμε τὸν κόμπο καὶ τὰ βουνά, τὶς πολιτείες καὶ τὰ χωριά, δεμένοι μὲ τὴν ἀγάπη στὴν καρδιά καὶ τὸ γέλιο στὰ μάτια.

Βοήθαμε τὰ σύμβολα γιὰ τὴν πορεία μας, γιὰ τὴν ἀνάτασή μας, γιὰ τὴν δημιουργία μας.

Ήταν τὰ ἱστορικά μνημεῖα, οἱ εἰδωγέτες, οἱ ἐφευρέτες, οἱ μάρτυρες τῆς ἐπιστήμης, τῆς Φυλῆς, τῆς Θρησκείας. Τὰ ὀλοκαυτώματα καὶ οἱ θυσίες τῶν ἀνθρώπων γιὰ τὴν εἰρήνη, γιὰ τὸν πολιτισμό, γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴ λευτεριά.

Στὴν πορεία μας καρτίσανε τὰ ὄνειρά μας καὶ ξεπληρώθηκαν οἱ πόθοι μας γιὰ τὸν ἀνθρώπο, γιὰ τὴ ζωὴ.

Περπατήσαμε μὲ ἀγάπη καὶ πίστη στὴ γῆ μὲ τοὺς ἀνθρώπους πλάγι-πλάγι γιὰ νὰ κτίσουμε τὴν καινούρια μας ζωὴ.

Ἀδράξαμε μὲ δύναμη τὸ πνεῦμα, τὴ δουλειά νὰ στεριώσουμε τὴ ζωὴ, τὴν ἀγάπη, τὴν νίκη, τὴν λευτεριά κρατώντας πάντα τὸ χρόνο στὴν ἀγκαλιά μας.

Δὲν μᾶς τρόμαξε, ἡ νύκτα μὲ τὸ σκοτάδι, ἡ μέρα μὲ τὸν ἥλιο, ὁ χειμῶνας μὲ τοὺς βοριάδες καὶ τὸ καλοκαίρι μὲ τὶς ζέστες, οἱ διάφορες ἐποχές, ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος. Ὁ κύκλος αὐτὸς δὲν ἦταν γιὰ μᾶς χίμαιρα. Δὲν μᾶς τρόμαξε τὸ ἄγνωστο καὶ τὸ χάος. Ἡ θάλασσα καὶ ὁ οὐρανός. Ήταν ὁ τέλειος κύκλος τῆς ζωῆς, τοῦ ἀγῶνος γιὰ τὴν ἀνάταση, τὴν προκοπὴ καὶ τὴν λευτεριά.

Χαρήσαμε πὸν τὴ ζήσαμε στὴ πορεία μας γιὰ τὴν μεγάλη πολιτεία. Μαζάρι νὰ τὴν ζήσουν ὅλοι οἱ ἀνθρώποι στὸ διάβα τους πάνω στὴ γῆ τὸν ἄμορφο τοῦτο κύκλο τῆς ζωῆς.

N. A.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

Η έκδοσή του έγινε με την ευκαιρία της
25 ετίας της ίδρυσης του Κέντρου
30 ετίας της ίδρυσης του Κέντρου

|| I

Χ Α Ρ Α Υ Γ Ε Σ

ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ
ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΔΗΜΟΣΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

- 1) «Κοιτώντας τον "Ήλιο» ποιήματα 1968
- 2) «Κάπου στο Μέτωπο» Διηγήματα 1969
- 3) «Στην Πόλη των όνειρων» Ταξιδιωτικόν 1970

ΧΑΡΑΥΤΕΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΔΗΜΟΣΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

Κ Α Λ Η Μ Ε Ρ Α

Ξύπνησα πάλι τὴν αὐγὴ
μὲ χαρὲς καὶ μὲ τραγούδια.
Χαιρέτησα τὸν ἥλιο, τὴ ζωὴ
τὴν θάλασσα καὶ τὰ βουνά.

Ἀγκάλιασα τὸ γέλιο τῶν παιδιῶν,
τὴν ἀνοιξὴ μὲ τὰ λουλούδια,
τὸν οὐρανό, τὸν ἄνθρωπο, τὴ γῆ
μὲ φῶς, μὲ χεῶμα κι' ὀμορφιά.

Ξύπνησα πάλι τὴν αὐγὴ
μὲ χαρὲς καὶ μὲ τραγούδια.
Τραγουδῆσα μὲ πόθο τὰ ὄνειρά μου
γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ζωὴ.

Καὶ φώναξα μὲ πίστη μ' αἰσιοδοξία:
Καλημέρα ἀγάπη
Καλημέρα ζωὴ.

ΦΕΡΑΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

Φέραμε τὸν ἥλιο, μέσα στὴ ζωὴ
γελοῦν τὰ λουλούδια ἐπάνω στὴ γῆ.
Σπείραμε ἐλπίδες μέσα στὶς καρδιές
μαζί με τὶς ἀγάπες καὶ τὶς ὀμορφιές.

Ἀνάψαμε τὰ φῶτα στὰ σπίτια τὴ νυχτιὰ
καὶ γέμισαν τὰ στήθια σπίθες καὶ φωτιὰ.
Ἀπλώσαμε τῆς νύκτες τὰ χρυσὰ φτερά
μιλοῦν τὰ κορίτσια τώρα με χαρά.

Περνοῦμε στοὺς δρόμους τώρα γελαστοὶ
κρατῶντας τὸν ἥλιο μέσ στὴ χαραυγὴ.
Μᾶς μιλοῦν μ' ἀγάπη τὰ δένδρα, τὰ πουλιὰ
φωνάζουνε με γέλιο τὰ μικρὰ παιδιὰ.

Φέραμε τ' ἀστέρια μέσα στὴ νυχτιὰ
παίξει καὶ τ' ἀγέρι στὴν ἀχρογιαλιά.
Ἐκλείσαμε στὰ χέρια τώρα τὴ ζωὴ
μαζί με τὴ χαρά μας καὶ τὴν προσμονή.

Α Ν Μ Π Ο Ρ Ο Υ Σ Α

Ἐάν μποροῦσα
ὅσο ζοῦσα
νά μοιράζω στοὺς ἀνθρώπους
σὲ μικροὺς καὶ σὲ μεγάλους
τὴν ἀγάπη, τὴν χαρά.
Κάθε χρόνο
μὲ τὸ πόνον
ἀντικρύζω μὲς στὰ μάτια
τῶν ἀνθρώπων τὶς λαχτάρες
καὶ τὸ ἄγχος τῆς ζωῆς.

Ὅπως τώρα
κάθε ὥρα
ἀφρουγκράζομαι στὰ στήθια
τῶν ἀνθρώπων, μὲ τοὺς πόθους
καὶ τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς.
Σὰν νὰ κλαῖνε
καὶ νὰ λένε
μὲ παράπονο στὰ χεῖλη
γιὰ θανάτους, γιὰ πολέμους
κι ἀλυσιῖδες τῆς σκλαβιάς.

Ἐάν μποροῦσα
ὅσο ζοῦσα
νά σκορπάω σὰν τὸν ἥλιο
τῆς χαρᾶς τὶς ἠλιαχτίδες
νά ζεστάνω τὶς καρδιές.
Κάθε μέρα
κάθε ὥρα
νά γελοῦν νὰ τραγουδᾶνε
καὶ νὰ νιώσουν μὲ ἀγάπη
τῆς ζωῆς τὶς ὀμορφιές.

ΑΝΑΤΛΑΣΗ

Κι άνεβαίνω, κι άνεβαίνω
κάθε μέρα, κάθε ώρα
μές στο χρόνο που κυλάει
τῆς ζωῆς μου κάθε σκάλα
μέ όρμή.

Και στολίζω και στολίζω
μέ τους πόθους, τις ελπίδες
τῆς αγάπης τῆ φωλιά μου
για να στήσω τὴν καινούργια
μου ζωή.

Και άδειάζω και άδειάζω
όπως χτές, έτσι και τώρα
μέ τὴν φλόγα στὴν καρδιά μου
τῆς αγάπης μου τὴ στάμνα
στις ψυχές.

Κι άνεβαίνω κι άνεβαίνω
κάθε χρόνο, κάθε μέρα
για να πλέξω τὰ στεφάνια
τῆς εἰρήνης, στῶν ανθρώπων
τις καρδιές.

ΚΟΙΤΩΝΤΑΣ ΠΑΝΤΑ

Κοιτώντας πάντα τὸν οὐρανὸ
βλέπω στὰ μάτια τὸ Θεό μου.
Γυρνώντας στις στράτες τῆς γῆς
νιώθω βαθιὰ τὸν ἀνθρώπο μου
μὲ τις λαχτάρες τῆς ζωῆς.

Κοιτώντας πάντα τὸν οὐρανὸ
βλέπω τὸν ἥλιο καὶ τὸ φῶς μου.
Διαβάζοντας τὰ βιβλία τῶν σοφῶν
νιώθω τὸ πνεῦμα, τὴν ἀγάπη
στὸ νοῦ καὶ μέσα στις καρδιές.

Κοιτώντας πάντα τὸν οὐρανὸ
βλέπω τὴ Πλάση μὲ τὴν ἁρμονία.
Κι ἔταν δουλεύω γιὰ τοὺς ἀνθρώπους
νὰ δώσω τὴ χαρά, τὴν εὐτυχία,
νιώθω νὰ γίνεται ἐντός μου
ὀλάκερος ὁ κόσμος δικός μου.

ΑΓΑΠΗΣ ΠΑΛΜΟΣ

Σὰν τοὺς τσιγγάνους δίχως ἔγνιες
μὲ τὰ στολίδια τῆς καρδιᾶς,
σκορπίσαμε τίς σκέψεις, τὰ ὄνειρά μας
στὴ γῆ, στὴ θάλασσα, στὸν οὐρανὸ
μὲ τοὺς ἀνθρώπους πλάγι - πλάγι
μὲ τὰ τραγούδια, μὲ τὴ χαρά.

Κι ἀπλώσαμε τὰ κορμιά μας
μὲς στὴν καθάρια ἀμμουδιὰ
στοῦ ἡλίου τὰ ὀλόθερμα φιλιὰ.
Ὅρες ἀτέλειωτες ξεχαστήχαμε κεῖ. . .
Κι ἔγινε ἡ θάλασσα, ἡ γῆ, ὁ οὐρανὸς
χαρά, ἀγάπη, ἀνάσα καὶ παλμός.

Κ Α Ρ Τ Ε Ρ Ο Υ Σ Α

Καρτερούσα γιά νά ἔλθης
μέσ στή στράτα τῆς ζωῆς,
στήν καρδιά μου, φῶς, ἀγάπη,
σάν τόν ἥλιο τῆς αὐγῆς.

Προσπαθοῦσα μέσ στό χρόνο
μέ κομμένα τὰ φτερά
μοναχός μου μέσ στόν πόνο
νά κρατήσω τή χαρά.

Τώρα εἶσαι πιά κοντά μου
τῆς καρδιάς δροσοπηγή,
στή ζωή μου, στά ὄνειρά μου
σάν τραγούδι, σά πνοή.

Α Π Ο Ψ Ε

Ἄποψε κτύπησε τὴν πόρτα μου
κρυφά, ἡ ἀγάπη στὴ νυκτιά.

Ἐσκίρτησε στὰ στήθια ἡ καρδιά μου
σάν τὸ μικρὸ πουλὶ μὲς στὴ φωλιά.

Γελοῦν τὰ μάτια καὶ τὰ χεῖλη
χαρούμενα, ἐρωτικά,
καὶ παίζει τὸ ὀρολόγι
τικ - τὰκ, στὸν τοῖχο ρυθμικά.

Μιλήσαμε γιὰ τὰ ὄμορφα μας χρόνια
καὶ τίς χαρὲς μας γιὰ τὰ παλιὰ
τὰ χρόνια πούφυγαν τρεχᾶτα
σάν τὰ διαβατάρικα πουλιά.

Στὸ τζάκι μας ἐφώτιζε ἡ σπίθα
τὴν ἀγάπη, σάν τὴν χαρά.
Καὶ στὴν καρδιά μας ἀνοιγεν ὁ ἔρωτος
ξανά τὰ ἐλόλευκα φτερά!

ΗΛΘΕΣ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Βγῆκες στὸ δρόμο μου, κι ἀνθίσταν λουλούδια.

Ἦλθες κοντά μου γεμάτη τραγούδια.

Μαζί σου βρῆκα τώρα τὴ χαρά μου,
σὲ νιώθω πλάγι μου, μὲς στὰ ὄνειρά μου.

Μιλοῦν τὰ χεῖλιά ξένιαστα πιά τώρα
καὶ στὴν καρδιά μας κόπασεν ἡ μπόρα.

Κατέβηκε ὁ ἥλιος νὰ μᾶς φιλήσῃ
κι ὁ ἔρωτας στὰ μάτια μας νὰ παιχιδῆσῃ.

Ἦλθες κοντά μου σὰν ἀηδόνι
μαζί νὰ κτίσουμε ζεστή φωλιά,

Ἦλθες ἀγάπη μου σὰ χελιδόνι
νὰ φέρῃς ἀνοιξὴ στὴν ἄδεια μου καρδιά.

ΣΑΝ Τ' ΑΣΤΕΡΙ ΜΟΥ

Πῆρα τῆς ζωῆς τὴν ἀνηφοριὰ
καὶ σὲ μιὰ γωνιά, ἔκτισα φωλιά.

Μιὰ φωλιά θερμή, ἐρωτική.

Κι ἄπλωσα παντοῦ μὲς στὴ χαραυγὴ
ἐλπίδες χαρὲς πάνω στὴ ζωή,
μὲ ὄνειρα χρυσᾶ, παντοτεινὰ
μέσα στὴν ψυχή.

Ἄπ' τὸν οὐρανό, μὲ τὸ χέρι μου
σ' ἔφερα στὴ γῆ, σὰν τ' ἀστέρι μου.

Νὰ γίνης τὸ φῶς καὶ στολίδι μου
τῆς καρδιάς παλμός, μὲς στὰ στήθη μου,
πνοὴ καὶ χαρά μου
μὲς στὰ ὄνειρά μου.

Καὶ θὰ ζοῦμε πάντα
τὰν μικρὰ πουλιά μὲς στὰ κλώνια μας
θὰ περνοῦν τρελλὰ καὶ τὰ χρόνια μας.

ΙΙ

ΗΛΙΑΧΤΙΔΕΣ

ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ
ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ

ΔΗΜΟΣΙ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

Γ Υ Ρ Ι Σ Μ Ο Σ

Μέρες αμέτρητες ξετύλιγα τὴν ἀνέμη
 τῶν στοχασμῶν μου μὲς στὸ χρόνο
 πὺ κῦλαγε ἀδιάκοπα νύκτα - μέρα.
 Σνεφτόμουνα τὸ γυρισμὸ σου καλή μου
 πὺ θᾶταν τῆς ζωῆς μου ἡ ἀνατολή
 μέσα στὸ καρδιοχτύπι τῆς αὐγῆς,
 νὰ γίνῃ μῆνυμα χαρᾶς, τραγούδι, παλμὸς
 ἀγάπης, γέλιο κι ἀνασασμὸς

Καὶ στὴ γωνιά τοῦ μώλου μοναχὸς
 ἀνοιῶ νὰ διαβάσω μὲ συγκίνηση
 τὸ βιβλίο τῆς ζωῆς μας τὸ παλιό...
 τὰ παιδὸς κά μας ὄνειρα, τὶς χαρὲς,
 τῆς νιότης μὲ τὶς ἀνθισμένες μυγδαλιές.

Καὶ ξάφνου ἐνίωσα μὲ τὸ γυρισμὸ σου πάλι
 στὰ στήθια μου νὰ καίνε
 καινούριοι πόθοι καὶ χαρὲς
 μὲ τὴν αἰσιοδοξία στὴ ψυχὴ
 στὸ ἀνοιξιάτικο πανηγύρι τῆς ζωῆς.

Τ Ο Τ Ρ Α Γ Ο Υ Δ Ι

Είναι ὁμορφα τὰ χρόνια
τῆς ἀγάπης, τῆς χαρᾶς.
Τὸ τραγούδι σου νὰ γίνῃ
ὁδηγὸς τῆς ἀνθρωπιᾶς. . .

Ἦταν

Τὰ σπιτάκια μας κτισμένα
μὲ τὸν ἥλιο στὴν στεριά
καὶ χαϊρόμασταν μ' ἀγάπη
τὴ ζωὴ, τὴν λευτεριά.

Ξάφνου ἀναψαν τὰ φῶτα
τῆς αὐγῆς
καὶ γελάσαν τὰ λουλούδια
τῆς γῆς.

Ἐγεννήθηκε στὸν κόσμον ἓνα παιδί.
Τὸ νιὸ βλαστάρι τῆς Γενιᾶς του.
Στὰ μάτια τῆς μάνας σπιθοβολάει τώρα
ἡ χαρὰ, σὰν τὴ Ζωή.

Εἶναι ὁμορφος ὁ κόσμος
νὰ γελάς καὶ ν' ἀγαπᾶς.
Νὰ σκορπᾶς κι ἀπ' τὴν καρδιά σου
τὸ τραγούδι τῆς χαρᾶς.

ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Είμαστε τὰ μικρὰ παιδιὰ
τὰ φύτρα τῆς ζωῆς.
Τὰ μάτια μας γαλάζιοι οὐρανοὶ
μὲ ἥλιους, μὲ χρυσαχτίδες.
Γύρω μας κι ἐντὸς μας ἀπλώνεται
καθάριος ὀρίζοντας τῆς γῆς.
Στὶς νύκτες τὰ ὄνειρά μας
κρέμονται ἀστέρια φωτεινὰ
στὴν κλίνη.
Καὶ τὸ πρωί, οἱ φωνές μας
ἀκούγονται στὶς γειτονιές
σὰν ξέναστρα τραγούδια
τὰ παιδικά.
Τρέχουμε, παίζουμε χαρούμενα
μὲ τᾶλλα τὰ παιδιὰ
σὰν φίλοι, σὰν ἀδελφία.
Ἔχομε φίλους τὰ πουλιά
τὰ ζῶα, τὰ μυρμήγκια
πλάθουμε κόσμους ἀπειρους
μὲ χῶμα, μὲ πέτρες καὶ μὲ ξύλα.

Ἀγαποῦμε τὸ νερό, τὴν λάσπη
τὶς κοῦκλες, τὶς ζωγραφιές.
Γεμάτες κι οἱ καρδιές μας
μ' ἐλπίδες καὶ χαρές.
Κρατοῦμε τὴ ζωὴ στὰ χέρια
τὸν ἥλιο στὶς καρδιές μας.
Εἴμαστε τ' ἀγαπημένα σας παιδιὰ
ζυμαρί πλάστρα τῆς ζωῆς.
Καὶ προχωροῦμε χέρι μὲ χέρι
κτιζοντας τὴν καινούρια μας ζωὴ.

Τ Α Ν Ι Α Τ Α

Μεγάλωσαν τὰ ξένιαστα παιδιὰ μας
ἔγιναν ὄμορφα, μεγάλα,
τὰ νιάτα μας τ' ἀγαπημένα.
Στολίσανε τις σκέψεις, τὰ ὄνειρά τους
μέ τὰ λουλούδια τῆς νιότης
καί τῆς ζωῆς.
Φλογάτα καί τὰ μάτια
φλογάτες κι οἱ καρδιές,
φωτίζουνε τοὺς δρόμους μας
μέ πόθους, μέ ἐλπίδες.

Μεγάλωσαν τὰ ξένιαστα παιδιὰ μας
ἔγιναν ὄμορφα, μεγάλα,
χαρούμενα τρελλά, τὰ νιάτα μας.
Στὰ μάτια ἔχουν τὸ γέλιο
στὰ χεῖλη τὰ τραγούδια
στὴν ὄψη τὴν ὄμορφιά
καί τὴν ἀγάπη στὴν καρδιά.

Τρέχουν νὰ φτάσουν τὸ χρόνο
μέ τῆ ζωῆ στὰ χέρια.
Ἀγάπησαν τὸν κόσμο,
τὴν τέχνη καί τὸ πνεῦμα,
καί τοῦ πολιτισμοῦ τὰ δῶρα.
Ἀγάπησαν τὴ ζωῆ
σὰν τὴ ζωῆ τους.
Μὲ ἀνοιγμένα τὰ φτερά
τὰ νιάτα τ' ἀγαπημένα
μέ πόθους, μ' ἐλπίδες,
κτίζουν ἕνα καινούργιο κόσμο
μέ πίστη κι αἰσιοδοξία.

Δ Η Μ Ι ● Υ Ρ Γ Ι Α

Μεγάλωσαν τὰ κλώνια μας
σὰν δένδρα αἰωνόβια.
Ἄγκάλιασαν τὸν ἥλιο,
τὸν οὐρανό, τ' ἀγέρι.
Λουλούδια φύτρωσαν καινούργια
στὶς σκέψεις, στὶς καρδιές.
Μοσχολοᾷ ἡ ἀνάστα μας
σὰν ἀνθισμένη πασχαλιά.
Καρπίσανε οἱ ιδέες μας
ὀλόχρυσες θυμωινίες,
μὲ τῆς νιότης τὸν ὄργασμό
γιὰ τὴ ζωὴ, γιὰ δημιουργία.
Δουλειὰ μελέτη, πάλη.
Γερὸ τὸ σῶμα κι ἡ ψυχὴ
καθάριος νοῦς, τὸ πνεῦμα.
Στὴν καινούργια μας πορεία
ἀντλούμε τὴν δύναμη καὶ τὴν λάμψη
ἀπ' τὸ παρελθόν, τὴν ἱστορία
καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τὰ φῶτα.

Μεγάλωσαν τὰ κλώνια μας
σὰν δένδρα αἰωνόβια,
κι ἀγκάλιασαν τὸν ἥλιο
τὸν οὐρανό, τ' ἀγέρι.
Ἀπλώσαμε στοὺς κόσμους
τοὺς θησαυροὺς
τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιάς
τὰ ἰδανικά καὶ τὶς ιδέες.
Καθάρειες γιὰ τὸν ἄνθρωπο
μὲ λάμψη κι ὁμορφιά.
Ἄνοιξαμε τὶς πόρτες, τὰ παράθυρα
στὸν ἥλιο, στοὺς ἀνθρώπους
διάπλατα μ' ἀγάπη καὶ χαρά.
Καὶ νύχτα μέρα μὲ ὄρμη
κρατοῦμε στὰ χέρια τὴ ζωὴ
Μὲ ἀνάταση καὶ δημιουργία.

Ο Μ Ο Ρ Φ Η Ζ Ω Η

Ξημέρωσε με ήλιο ή αύγή.
Στὰ μάτια μας χαμογέλασε
γλυκά ή ὄμορφη ζωή.
Πήραμε τὸ δρόμο τὸν μεγάλο
τὸ μακρινὸ
γιὰ τὴν μεγάλη πολιτεία.
Κοιτώντας τὸν ήλιο
μετρώντας τις ὥρες.
Μὲ ὄνειρα κι ἐλπίδες
διαβήκαμε τὸν κάμπο
μ' ἀγάπη κι αἰσιοδοξία
μὲ τὰ ἰδανικά μας
γιὰ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὴ ζωή.
Πατούσαμε γερά στὴ γῆ
καὶ περπατούσαμε μὲ πίστη στὴ καρδιά.

Ξημέρωσε με ήλιο ή αύγή
Στὰ μάτια μας χαμογέλασε
γλυκά ή ὄμορφη ζωή.
Ρίζαμε μέσα στὴ φωτιά
τὴν σκέψη, τὴν ἰδέα
νὰ γίνη φῶς, καμίνι, λάμψη
στὸν ἄνθρωπο τῆς γῆς.
Στὸ διάβα μας ἀνθίσανε
τὰ δένδρα, τὰ λουλούδια
καὶ ξύπνησαν τὰ πουλιά
μὲ τὰ τραγούδια στὰ κλαριά.
Χαιρέτησαν τὸ πέρασμά μας
οἱ ἄνθρωποι, μικροὶ μεγάλοι
στὶς στρατές μὲ χαρά.
Ἀκούγαμε στὰ αὐτιά μας
σὰ μουσική, σὰ μελωδία.
Πόσο εἶναι ὄμορφη ή ζωή
γλυκειά καὶ ποθητή!

Σ Τ ● Δ Α Σ ● Σ

Ὅδοιπορώντας μπήκαμε στὸ δάσος
μὲ τὶς ἐλιές καὶ μὲ τὰ πεῦκα.

Ἡ αὐγούλα ξάστερη ὁδήγησε
τὰ βήματά μας πάνω στὴ γῆ.

Ὁ ἥλιος γέλασε στὰ μάτια μας
ἀπ' τὶς κορφές τὶς μακρινές.

Τὰ μάτια μας γεμίσανε μὲ φῶς
Τὸ δάσος μᾶς χαιρέτησε μ' ἀγάπη
καὶ ὀμορφιά, μὲ τὸ ἀγέρι καὶ τὴ πηγὴ.

Τὰ μάτια μας γεμίσανε μὲ φῶς
τὰ στήθη μας ζωή, ὀροσιά.

Ὅδοιπορώντας μπήκαμε στὸ δάσος
μὲ τὶς ἐλιές καὶ μὲ τὰ πεῦκα.

Ἡ αὐγούλα ξάστερη ὁδήγησε
τὰ βήματά μας πάνω στὴ γῆ.

Καθήσαμε στὴν ἄκρη τῆς πηγῆς.

Μιλήσαμε γιὰ τὴ ζωὴ, γιὰ τὶς χαρὲς
καὶ τὶς ἀνταύγειες τῆς καρδιάς

τ' ἀνθρώπου μὲ τὸ πνεῦμα καὶ τὴ δράση.

Μιλήσαμε γιὰ τὸ παρὸν καὶ τὰ μελλούμενα

γιὰ περασμένες ἱστορίες τῆς Φυλῆς

καὶ γιὰ τὸ ἄγχος τῆς ἐποχῆς.

Μιλήσαμε γιὰ πολέμους γιὰ θυσίες

γιὰ ὀξείες, νίκες καὶ γιὰ λευτεριά

Καὶ γιὰ τὴν εἰρήνη τὴν αἰώνια

ποῦ ἄνθρωπος λαχταρᾷ γιὰ ν' αὔρη

στὴ γῆ, μὲς στὶς καρδιές καὶ στὴ ζωὴ.

ΑΝΑΒΑΣΗ

Ἀνεβήκαμε τὴν πλαγιά
μὲ τὶς ρεματιές.

Ἀνηφορήσαμε σὲ λίγο
καὶ ἐτάσαμε στὴ ὑψηλὴ κορφή.

Ἀνοιξάμε διάπλατα τὰ χέρια
στὸν οὐρανό.

Γεμίσαμε τὰ στήθια μας
καθάριο ἀγέρι τοῦ βουνοῦ. . .

Ἕνας ἀητός πετοῦσε ἄνωθὲ μας
ἀγέρωχος, περήφανος, κομψός.

Ὁ ἥλιος κύλισε πίσω στὰ βουνά.

Ἀκούσαμε τὸν ἐσπερινὸ τοῦ δάσους
μὲ τὰ πουλιά.

Ἐνύκτωσε. Κοιμᾶται τὸ δάσος τώρα.

Γαλήνη γύρω μας κι ἐντὸς μας.

Τ' ἀστέρια φανήκανε στὸν οὐρανό.

Κάτω στὸν κάμπο τὰ χωριά καὶ πολιτείες

σπιθίζανε στὰ μάτια μας σὰ φωτιές,
ὄραματα μὲς στῆς νυχτιᾶς τῆ σιωπῆ.

Μακριὰ στὰ πόδια τοῦ βουνοῦ

πλατειὰ ἢ θάλασσα καθρέφτιζε

τὸν οὐρανὸ καὶ τοὺς στοχασμούς μας.

ΝΑΥΑΓΟΙ

Γελοῦσε ὁ ἥλιος τὴν αὐγὴ
καὶ παίζανε οἱ ἀχτίδες στὰ νερά.
Φιλοῦσε τὸ κύμα τὴν ἀμμουδιά.

Ἦταν ἡ ὀμορφιά της ἀμέτρητη.
Γαλάζιο ὄνειρο.

Γυρμένοι τώρα στὴν ἀμμουδιά
ἐπαίσαμε μὲ τὰ κογχύλια
καὶ τὰ πετράδια τὰ λευκά.

Μὲ τὰ κορμιὰ γυμνά, καθάρια
σκαλίσαμε στὴν ἄμμο
ὀνόματα ἀγαπημένα.

Λυχνίζονταν τὰ ὄνειρά μας
σὰν γλάροι μὲ κάτασπρα φτερά.
Κάναμε κούνιες τοὺς ἀφροὺς
στὶς σκέψεις, στοὺς στοχασμούς.

Μὰ ξάφνου χλώμιασε ὁ οὐρανός.
Φουρτούνιασε ἡ θάλασσα.

Ἔνα καράβι φάνηκε στὸ πέλαγος μακριά.
Παλεύει μὲ τὰ κύματα καὶ μὲ τὸ θοριά.

Χτυπήθηκε στὰ βράχια
βουλιάζει μὲς στὸ πέλαγος βαθιά.

Σκορπίσανε στὰ κύματα χιλιάδες ναυαγοί.
Φωνάζουν σὰν τρελλοὶ παλεύουν μὲ ὄρμη.

Ζητοῦν νὰ φτάσουν στὴ στεριά.

Ἄπλώσαμε τὶς σκέψεις, τὶς καρδιές μας
καὶ ρίξαμε στὴ θάλασσα τὰ κορμιὰ μας.

Ἐδώσαμε βοήθεια στοὺς ναυαγούς.

Κερδίσαμε στὴ πάλη,

Κερδίσαμε καὶ τὴ ζωὴ μὲ τοὺς ναυαγούς.

Νικήσαμε τὸν θάνατο μικροὶ μεγάλοι.

ΑΓΩΝΑΣ—ΝΙΚΗ—ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Καὶ ξάφνου ἦλπε τὸ μήνυμα τῆς καταστροφῆς.
Στὰ σύνορα οἱ βάρβαροι πατοῦν τὴ λευτεριά μας.
Κλέβουν τὸν ἥλιο τῆς ζωῆς, τ' ἀγέρι, τὴν ἀνάσα μας.
Ζητοῦν τὸ φῶς καὶ τῆς πατρίδας τὰ χῶματα
μαζὶ μὲ τ' ἀθάνατα μνημεῖα μας
νὰ κάνουν ἀλυσίδες τῆς σκλαβιάς.
Ἀρπάξαμε μὲ μιᾶς, τὰ ὅπλα, τὰ σπαθιά μας
καὶ τρέξαμε νὰ φράξουμε τὸ δρόμο
τοῦ κατακτητῆ μὲ πίστη καὶ ὀρμή.
Ριχτήκαμε στοῦ ἐχθροῦ τὶς φάλαγγες
μέσα στὸν ἥλιο, μέσα στὴ μπόρα.
Ρίξαμε μὲς στὶς φλόγες τοῦ πολέμου
τὴ σκέψη, τὴ καρδιά καὶ τὰ κορμιά μας.
Μαζὶ μὲ τὴ θυσία μας ἔγιναν φῶς, πυρκαγιά
καὶ λάμπεις τῆς λευτεριάς
στὶς πόλεις, στὰ χωριά, στὴ γῆ, στὸν οὐρανό.

Ἐδιώξαμε τοὺς βάρβαρους κατακτητῆς
ἀπὸ τὴν ἅγια χώρα μας.
Κερδίσαμε τὴν νίκη, κερδίσαμε τὴ λευτεριά μας.
Εὐλογημένη ὥρα τῆς χαρᾶς, τοῦ λυτρωμοῦ.
Μετρήσαμε τοὺς νεκροὺς μας
μετρήσαμε τοὺς παλμούς μας.
Καὶ ρίξαμε τὶς δάφνες καὶ τὰ λουλούδια
γιὰ τοὺς νεκροὺς πολεμιστῆς μας
ποὺ κοίτονταν μὲ τοὺς σταυροὺς στὴ γῆ.

Σ Τ Ο Χ Λ Σ Μ Ο Ι

Μᾶς δέρνει ὥρες ἀτέλειωτες, τὸ ἄγχος τῆς ζωῆς.

Χορεύουμε τριγύρω μας, οἱ πόθοι κι οἱ ἐλπίδες.

Κινήσαμε στὶς στράτες μικροὶ μεγάλοι

νὰ βροῦμε τὴ χαρά, τὴν εὐτυχία.

Λάμψη τὸ πέρασμά μας, κεραυνὸς σεισμός.

Ἄδράχνουμε τὸ πνεῦμα στὸ νοῦ

καὶ τὴν ἀγάπη στὴν καρδιά.

Ἰψώνουμε ναοὺς καὶ μνημεῖα

μὲ τέχνη κι ὁμορφιά.

Πετοῦμε στοὺς αἰθέρες μὲ τὰ διαστημόπλοια

διασχίζουμε τὰ σκότη μὲ τοὺς πυραύλους

Νικᾶμε στὸν πόλεμο, νικᾶμε στὴ ζωὴ.

Περάσαμε τίς πολιτεῖες, τὰ χωριά.

Γευτήκαμε στὰ χεῖλη μας τὸν πόνο, τὴ χαρά.

Γελάσαμε καὶ κλάψαμε γι' ἀγάπες καὶ θανάς.

Χορέψαμε στὰ ἀλώνια μὲ γέρους καὶ παιδιὰ.

Χαρήκαμε τίς ὁμορφιές τῆς γῆς, τὰ νιάτα τὰ τρελλὰ.

Δουλέψαμε σκληρὰ γιὰ ὄραση, δημιουργία

μὲ τοὺς ἀνθρώπους, μὲ τὰ ἰδανικά μας

νὰ κτίσουμε καινούριους ὁμορφους κόσμους

τῆς τέχνης τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐδιώξαμε τὸ ἄγχος τῆς ζωῆς

ἀπὸ τίς σκέψεις καὶ τίς καρδιές

μὲ τὸ τραγούδι τῆς ζωῆς

τίς μακρινές πορεῖες.

Ο Π Ο Ι Η Τ Η Σ

Σκυρτός στο βράχο καθισμένος ο ποιητής
γράφει με αγάπη, τῆς ζωῆς μας τὸ βιβλίο.
Καὶ ζωντανεύει γύρω μας, ἐντὸς μας
μὲ τέχνη κι ὀμορφιά, τὴν φύση, τὴ ζωή.
Πλέκει ὀνειράτα κι ἐλπίδες στὸν ἄνθρωπο
γεμίζοντας τὴν στάμνα τῆς καρδιάς μας
σὺς καλωσύνη κι ὀμορφιά.
μαζί μοιράζεται τὸν τόνο, τὴ χαρά.

Σταθήγαμε κοντά του μὲ πίστη
στὸ φίλο μας τὸν ποιητή.
Διαβάσαμε μὲς στὸ βιβλίο τῆς ζωῆς
τὶς σκέψεις, τοὺς στοχασμούς του.
Φέγγουν σὰν ἠλιαχτίδες τῆς αὐγῆς
ἰδέες, ὄνειρα, ἐλπίδες καὶ χαρές.
τὸν ἄνθρωπο, στὸ πνεῦμα, στὴ δουλειά
μὲ τὴ γαλήνια σκέψη καὶ τὸ καθάριο νοῦ.

Ψέλλνει τὴν θλίψη καὶ τὴ χαρὰ ἀντάμα
σὰν τὴ ζωή, σὰν τὴν αὐγὴ ὀλόρωτη.
Χέρι μὲ χέρι μὲ τὸν νιό καὶ μὲ τὸ γέρο
σπέρνει τὶς στράτες μὲ ὀάφνες καὶ λουλούδια.
Στὰ μάτια μας μὲ γέλιο κοιτάζει
καὶ μᾶς μιλά μ' ἀγάπη καὶ καλωσύνη.
Ἐμπρὸς διαβάτες προχωρεῖτε
πάνηκε ὁ ἥλιος τῆς αὐγῆς.
Μαζί μας ἔρχεται κι ὁ Ποιητής.

Ι Δ Α Ν Ι Κ Α

Γεμίσαμε μ' αγάπη και συμπόνια τις καρδιές μας
κατηφορήσαμε τὸ βουνό, στὸν κάμπο κάτω
νά φτάσουμε γιὰ τὴν μεγάλη πολιτεία,
φορτωμένοι μὲ σκέψεις μὲ ἰδανικά.
Τραβοῦμε πάντα τὸν δρόμο ὄρθιοι
καὶ συναντοῦμε στὴ μεγάλη πορεία μας
σημάδια π' ἄφησε ὁ χρόνος στὸ πέρασμά του
μὲ τὰ μνημεία τὰ παλιά, τὰ κάστρα, τοὺς γκρεμούς.
Περνοῦμε χώρες καὶ χωριά.
Χαιρόμαστε τὴν πρόοδο, τὸν πολιτισμό.
Καμαρωτὰ προβάλλουν οἱ μορφές τῶν ἀνθρώπων
μὲ τὰ νιάτα, τὰ γεράματα καὶ τὰ παιδιά.

Περήφανοι τραβοῦμε γιὰ τὴν πόλη τῶν ὀνείρων μας.
Θὰ φτάσουμε γεροὶ μὲ τὸ καθάριο πνεῦμα, τὴν ἰδέα.
Λισιόδοξοι γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο τῆς γῆς.
Μὲ τὰ ἰδανικά μας θὰ ζήσουμε, θὰ χαροῦμε
μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τῆ ζωῆ.
Θὰ μοιραστοῦμε τις χαρὲς καὶ τις πίκρες
μέσα στὸ ἄγχος τῆς ἐποχῆς μικροὶ μεγάλοι.
Θὰ μείνουμε κοντὰ - κοντὰ στὴ ζωὴ σὰν φίλοι
χέρι μὲ χέρι θὰ κτήσουμε τὴν καινούρια μας ζωὴ
Ἔτσι θὰ βλέπουμε ψηλὰ στὸν οὐρανὸ τὸ Θεὸ
καὶ θὰ στεριώνουμε στὴ γῆ τὸν πολιτισμό.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Σταθήκαμε στις πόλεις τῆς μεγάλης πολιτείας
ὄρθοι, περήφανοι.

Ἐμπήκαμε στὴ πόλη καὶ περπατήσαμε τοὺς δρόμους.
Μᾶς δέχτηκαν μ' ἀγάπη καὶ χαρὰ οἱ ἄνθρωποι
κοντὰ τους.

Ἐσμίξαμε μὲ τοὺς ἀνθρώπους, μὲ τὶς σκέψεις τους.

Ἐσμίξαμε στὶς δουλειές καὶ στὶς ἐπιστῆμες.

Γευτήκαμε τὸν πόνο, τὴ χαρὰ τους.

Καὶ εἶδαμε στὴν μεγάλη πολιτεία ὅπου φτάσαμε
ἴδιους τοὺς ἑαυτοὺς μας σὰν τοὺς ἄλλους
μὲ τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ ἰδανικά.

Ριζάμε στὶς φλόγες τῆ σκέψη καὶ τὴν ὄρμη
καὶ ἐγίναν σπῖθες καὶ φάροι φωτεινοί.

Ἐδώσαμε τὴν ἀγάπη καὶ τὴ χαρὰ μας
γιὰ τοὺς ἀνθρώπους μὲ καλωσύνη
τὰ σύμβολα τῆς ζωῆς.

Γκρεμίσαμε τὰ εἰδώλα, τὴν χίμαιρα
μὲ τὴν νίκη καὶ τὴν λευτεριά.

Καὶ κλείσαμε τὸν κύκλο τῆς ζωῆς.

Καὶ εἶτανε ἡ μεγάλη πολιτεία πού ζητούσαμε
στὴ γῆ, μὲς στὶς καρδιές μας.

Καὶ εἶτανε ἡ μεγάλη πολιτεία πού φτάσαμε ἡ ἴδια ἡ ζωή.

Πρέπει νὰ τὴ χαροῦμε ὅλοι τὴν πολιτεία τούτη
τὴν ὁμορφὴ μεγάλη πολιτεία τῆς ζωῆς,
μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸν πολιτισμό.

Νὰ κτίσουμε στὴ γῆ καὶ στὶς καρδιές
τὴν μεγάλη πολιτεία

μὲ τὴν ἀγάπη, τὴν εἰρήνη καὶ τὴν χαρὰ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

88
Α